

خوبی‌ها و مرغ خانگی

بعضی از شادی‌ها مانند برف‌اند. یعنی همه‌جا را سفید می‌کنند. اما دیر یا زود، آب می‌شوند و از یاد می‌روند. بعضی از شادی‌ها همیشگی‌اند. تا هستیم هستند. و چون ما همیشه هستیم و نابودی نداریم، آن شادی‌ها هرگز نابودی ندارند. قرآن درباره‌ی انسان‌های خوب چنین گفته است: آنان تا همیشه، از آنچه خداوند به آنان داده است، مسرور و شادمانند.

راستی، می‌دانید که قرآن، شادترین کتاب جهان است؟
قرآن به ما خبر داده است که تا همیشه، نزد پروردگاران زندگی خواهیم کرد.
آیا بهترین خبر جهان، همین نیست؟
به راستی که خبری خوش‌تر از «جاودانگی» نیست.

اما انسان‌ها، بدون نیکی‌های راستین، هرگز شاد نخواهند بود. خوشی‌های زودگذر، مانند ابر از بالای سر ما می‌گذرند. هیچ کاخی نتوانسته است مالکش را برای همیشه، شاد نگه دارد. سکه‌های طلا برای همیشه پیش صاحبشان نمی‌مانند. هیچ بازویی تا ابد، قدرتمند نخواهد ماند.

اما شادی آن روز که دست نابینایی را گرفته‌ایم، تا همیشه در دل ما خواهد ماند.
و شادی آن روز که نان گرممان را با کسی شریک شده‌ایم...
یا غصه و اندوهی را از دلی برداشته‌ایم.
یا آن روز که درختی کاشته‌ایم.

بدون خداوند و بدون نیکی‌هایی که خداوند می‌پسندد، شادی‌های ما هرگز دوام نخواهد داشت. آن کس که به شادی‌های رفتنی، دل خوش کند، روزی همه چیز را از دست خواهد داد. مانند خاشاکی که با باد، پراکنده می‌شود. شادی انسان‌هایی که از نیکی‌ها دور مانده‌اند، مانند پرواز مرغ خانگی است. یعنی آن مرغ که به خیال پرواز می‌پرد. اما همیشه از سر دیواری، به پایین پر می‌کشد و پروازش، همان سقوط است. مرغ خانگی، به آسمان راهی ندارد.

هر آن دل‌ها که بی تو، شاد باشد
چو خاشاکی میان باد باشد
چو مرغ خانگی کز اوج پرد
چو شاگردی که بی‌استاد باشد

* شعر از مولوی

• تصویرگر: هدا حدادی